

Arrest

nr. 179 612 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 17 mei 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 18 mei 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 22 december 2015 in Zwitserland asiel heeft aangevraagd. Op 19 mei 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse overheden die op 30 mei 2016 laten weten niet in te stemmen met het verzoek om terugname omdat zij in toepassing van artikel 13.1. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) Italië verantwoordelijk achten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Op 6 juni 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 8 juli 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit* agreement vast, in toepassing van artikel 25.2. van de Dublin III-verordening.

Op 29 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

Alias: (…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië van gemengd Rer-Barawe-Hatim afkomst verklaart te zijn, werd op 17.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 18.05.2016 asiel in België. Ze was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 22.12.2015 in Zwitserland werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 18.05.2016 gehoord in het kader van haar asielaanvraag in België. Daarin verklaarde ze op 08.02.2015 betrokken te zijn uit Somalië en stelde ze eerst per bus naar Libië te zijn gereisd met een transit via Kenia en Soedan. Betrokkene verklaarde in Libië ongeveer 8 maanden in de gevangenis van de rebellen te Tripoli (Libië) te zijn verbleven tot op het moment dat ze, volgens haar verklaringen op het offerfeest, werd vrijgelaten. Vervolgens reisde betrokkene per boot en trein verder door naar Zwitserland met een transit via Italië.

Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.12.2015 asiel vroeg in Zwitserland. Betrokkene bevestigde het feit dat ze reeds eerder asiel vroeg in Zwitserland en verklaarde een negatieve beslissing te hebben verkregen omtrent haar in Zwitserland ingediende asielaanvraag. Ze verklaarde in Chiasso (CH) asiel te hebben aangevraagd en vervolgens 2 maanden in een opvangcentrum te Biasca (CH) en 3 maanden in een opvangcentrum te Konolfingen (Bern, CH) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per trein verder door naar België waar ze arriveerde op 17.05.2016 en asiel vroeg op 18.05.2016.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze graag in Zwitserland wil blijven maar een negatieve beslissing ontving omtrent haar asielaanvraag in Zwitserland. Ze verklaarde verder voor België te hebben gekozen omdat in België de mensenrechten worden gerespecteerd en omdat ze graag een toekomst wil opbouwen in België. In verband met de redenen die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag op basis van artikel 3, §1 van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze de beslissing van de Belgische autoriteiten zal respecteren maar als ze de keuze zou krijgen zou ze voor België kiezen omdat ze graag een leven zou willen opbouwen in België. Tijdens een bijkomend gehoor d.d. 29.07.2016 verklaarde betrokkene in België te willen blijven vermits ze in Italië reeds een bevel ontving om het grondgebied binnen de 7 dagen te verlaten. Ze stelde verder ook geen hulp te hebben verkregen en op straat te hebben verbleven in de periode dat ze in Italië verbleef.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 19.05.2016 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties.

Op 30.05.2016 beslisten de Zwitserse autoriteiten om niet in te stemmen met dit verzoek tot terugname en de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Ze stelden dat betrokkene op 18.12.2015 een asielaanvraag in Zwitserland indiende en verklaarden op 17.02.2016 een overnameverzoek te hebben

verstuurd naar de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit overnameverzoek werd door de Italiaanse instanties niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Op basis van deze weigering van de Zwitserse instanties werd er op 06.06.2016 een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 08.07.2016 werden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van deze stilzwijgende overeenkomst en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar we benadrukken dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze graag een toekomst wil opbouwen in België, alsook omdat ze voor België kiest als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van haar asielaanvraag indien ze de keuze zou krijgen, merken we op dat deze sterk te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tevens ook asiel te hebben gevraagd in België omdat ze een negatieve beslissing ontving in verband met haar asielaanvraag in Zwitserland. We merken desbetreffend op dat, op basis van de informatie van de Zwitserse autoriteiten d.d. 30.05.2016, de asielaanvraag van betrokkene niet ten gronde behandeld is geweest door de Zwitserse instanties vermits zij voor de

asielaanvraag van betrokkene een overnameverzoek verstuurd naar de Italiaanse instanties. De negatieve beslissing die betrokkene in Zwitserland verkreeg zal bijgevolg van toepassing zijn geweest op de beslissing van de Zwitserse instanties om betrokkene over te dragen naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Dit betekent ook dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene bij de Italiaanse instanties ligt en dat zij de asielaanvraag van betrokkene ten gronde zullen behandelen. Desbetreffend merken we op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Bijgevolg zullen de Italiaanse instanties de asielaanvraag van de betrokkene onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

Verder kent Italië ook onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken verder op dat de Zwitserse autoriteiten de overname van betrokkene aan Italië gevraagd hebben op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit betekent ook dat betrokkene geen asielaanvraag indiende tijdens haar verblijf in Italië waardoor het aan haar uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten niet in het kader van een asielprocedure aan betrokkene is uitgereikt. Verwijzend naar de verklaring van betrokkene dat ze geen hulp verkreeg in Italië en daar op straat verbleef, merken we verder ook op dat betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming richtte tot de Italiaanse instanties waardoor het de Italiaanse instanties dan ook niet euvel kan worden geduid dat zij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als zij geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

Betrokkene verklaarde verder ook asiel te hebben gevraagd in België omdat de mensenrechten gerespecteerd worden in België. Desbetreffend benadrukken we nogmaals dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bijgevolg kunnen we hieruit afleiden dat Italië, net als België, de mensenrechten respecteert en zijn we verder niet in het bezit van concrete aanwijzingen dat de mensenrechten in Italië op structurele wijze worden overschreden waardoor de soevereiniteitsclausule kan worden toegepast op de situatie van betrokkene en haar overdracht naar Italië.

We merken desbetreffend ook verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd ook hernomen door het EHRM in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in

1992 geboren weduwe. In het kader hiervan merken we op dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde pijn te hebben aan de hersenen omdat er een plafond op haar hoofd was terecht gekomen. We benadrukken dat betrokkene hieromtrent geen medische attesten of andere documenten aanbracht waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene tot een dermate kwetsbaar profiel behoort en dat haar omstandigheden vergelijkbaar zijn met de situatie waarover sprake was in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder merken we betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublinterugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake.

Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts verwijzen we ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot December 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We benadrukken dan ook dat we van oordeel zijn dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat betrokkene verklaarde de beslissing van de Belgische autoriteiten te respecteren.

We herhalen verder nogmaals dat betrokkene verklaarde pijn te hebben aan haar hersenen omdat er een plafond op haar hoofd was terecht gekomen. We benadrukken dat ze tot op heden in het kader van haar asielaanvraag geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bijgevolg maakte de betrokkene het niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder andere nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag dan ook verder onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.2.3. Verzoekende partij zal uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld;
- Zij riskeert er tevens verstoken te blijven van opvang en materiële hulp.

II.2.4. De internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten zijn immers talrijk.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij bezwaar heeft tegen een overname van Italië en dat zij schrik had dat de Italiaanse asielprocedure onvoldoende degelijk is.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.5. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij 'We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.'

De Italiaans instanties erkennen in deze zelfs niet expliciet hun verantwoordelijkheid (de overdracht zou immers rusten op een tacit agreement). Sterker, het is maar de vraag of er wel sprake is van een "agreement" (cf. eerste middel).

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang.

Uw Raad oordeelde recent nog dat 'het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie' (in casu wordt zelfs dat niet gesteld) geen enkele garantie bied op opvang. Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië.

CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/III dd. 10.12.2015

Le Conseil observe que dans son courrier du 26 juin 2015, la partie défenderesse a sollicité auprès des autorités italiennes des informations concernant les aspects concrets du transfert devant avoir lieu dans le cadre de la prise en charge de la partie requérante et que dans leur réponse du même jour, les autorités italiennes prient les autorités belges « de pouvoir au transfert du dit étranger, près de l'Aéroport de Minalo Malpensa (VA) et de [leur] communiquer la date d'arrivée de la personne intéressée en Italie, pourvue de laissez-passer, avec au moins sept jours d'avance », précisant que « l'arrivée de l'intéressé en Italie ne devra pas avoir lieu après 14h00 dans l'après-midi (à partir du lundi jusqu'au jeudi) » et leur demandant « d'informer l'intéressé que, fors de son arrivée en Italie, Il doit Immédiatement se présenter à l' « Ufficio di Polizia di frontiera » près de l'aéroport», Le Conseil constate que cet échange d'informations entre la Belgique et l'Italie ne concerne pas les garanties d'accueil de la partie requérante en termes de logement et que contrairement à ce que soutient la partie défenderesse dans sa note d'observations, ces informations ne constituent pas en soi une telle garantie.

Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties? Het is dan ook de schaamte voorbij dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden

en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene (zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties op opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen).

Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende partij geeft geen enkele garantie op opvang aan verzoekende partij.

II.2.6. Verwerende partij erkent dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure doch gaat er van uit dat er wel opvang zal voorzien worden.

Verwerende partij baseert zich in de thans bestreden beslissing op het laatste AIDA-rapport (update tot 22.12.2015) om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen. Zo zouden de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Het SPRAR-netwerk zou tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen. Volgens verwerende partij zou het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 een totale capaciteit van 98.314 plaatsen gehad hebben.

Nochtans leert de actuele situatie dat het aantal vluchtelingen in 2016 aan het toenemen is, onder meer door de afsluiting van de "Griekenland-route".

Cf.

<http://www.trouw.nl/tr/nl/36361/Vluchtelingen/article/detail/4271847/2016/03/29/Vluchtelingenstroom-via-Italie-toegenomen.dhtml>:

"De vluchtelingenstroom via Italië is sinds het begin van dit jaar flink toegenomen. De afgelopen dagen zouden bijna 1500 vluchtelingen, die met bootjes waren vertrokken vanuit Libië, zijn opgepikt uit zee voor de Italiaanse kust. Dat meldt de Italiaanse kustwacht.

Sinds het begin van het jaar zijn er al 14.500 vluchtelingen in Italië aan land gekomen, bijna 43 procent meer dan in dezelfde periode vorig jaar. Afgelopen dagen zag de kustwacht opnieuw een flinke stijging. In ongeveer twaalf reddingsoperaties werden zondag 730 en maandag 752 vluchtelingen uit boten gehaald die de 300 kilometer lange oversteek tussen Libië en Italië hadden gewaagd. Onder hen waren een flink aantal vrouwen en kinderen. Het is onduidelijk welke nationaliteit de vluchtelingen hebben.

Turkse deal

Gevreesd wordt dat de deal met Turkije bijdraagt aan de toegenomen vluchtelingenstroom via Italië. Sinds vorig weekend worden vluchtelingen die aankomen in Griekenland, teruggestuurd naar Turkije om daar asiel aan te vragen.

(...)"

Cf.

<http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-arrivals-rocket-in-italy-amid-warnings-turkey-deal-could-force-migrants-on-more-a6959491.html>:

"The number of refugees arriving in Italy is rising sharply amid fears that a controversial deal struck with Turkey could force asylum seekers to take longer and more dangerous routes to Europe.

The Italian interior ministry has documented 16,075 migrants crossing to its shores so far this year, compared to just over 10,000 during the same period in 2015.

(...)"

Cf.

<http://www.euractiv.com/section/global-europe/news/italy-prepares-for-surge-in-refugee-numbers-as-balkan-route-closes-down/>:

"The number of refugee arrivals in Italy this year is already 80% higher than in the same period in 2015. At the UN's Geneva conference on Syrian refugees last Wednesday (30 March), Italy's Minister of Foreign Affairs, Paolo Gentiloni, announced that 3,700 people had been rescued over the previous five days alone. EurActiv Spain reports.

Gentiloni put the total number of asylum seekers having made the crossing in the first three months of 2016 at 18,234.

This is 80% more refugees than in the first three months of 2015, and concern in the country is growing. If the Ministry of the Interior's estimates are correct, 270,000 refugees will reach the country this year.

The latest spike in arrivals from the Central Mediterranean route, which involves a boat crossing from Libya, is largely down to the arrival of good weather after a mild Easter. But the Italian authorities fear that new routes will open up from Greece and Turkey following the EU-Turkey agreement and the closing of the Macedonian border.

Crisis plan

According to the Italian media, the country's Interior Ministry has been holding urgent discussions on a "crisis plan", to include the establishment of new asylum centres, the adaptation of hotels or barracks and the installation of campsites in fields. With all the Italian reception centres currently full, the additional refugees will have to be spread out across the country.
(...)"

Cf. <http://www.volkskrant.nl/buitenland/syrische-vluchtelingen-varen-nu-ook-naar-italie-801-bootvluchtelingen-gered-a4299870/>:

"Syrische vluchtelingen varen nu ook naar Italië, 801 bootvluchtelingen gered
Honderden Syrische vluchtelingen zijn donderdag aangetroffen op bootjes op weg naar Italië. Tijdens twee reddingsoperaties haalde de Italiaanse kustwacht 801 bootvluchtelingen van zee. Van de 342 inzittenden die uit de eerste boot werden gered, was de meerderheid volgens de kustwacht afkomstig uit Syrië.

Door: Sarah Venema 12 mei 2016, 22:40

Aan boord zaten ook vluchtelingen uit Irak. Exacte informatie over de nationaliteiten en de reis is volgens een woordvoerder van de kustwacht pas beschikbaar als de geredde vluchtelingen aan land zijn gebracht.

De VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR spreekt van de grootste massale migratiepoging door Irakezen en Syriërs richting Italië sinds een jaar. Tot voor kort kwamen de meeste Syrische vluchtelingen via de Griekse eilanden Europa binnen. Sinds het Turks-Europese akkoord dat moet voorkomen dat dit jaar opnieuw bijna een miljoen vluchtelingen het continent binnenkomen, daalden de aankomsten op de Griekse eilanden van enkele duizenden tot minder dan honderd per dag.

Volgens migratie-experts leidt het sluiten van de ene migratieroute vaak tot het ontstaan van een andere route. Anderhalf jaar geleden vond de Italiaanse kustwacht nog geregeld Syrische vluchtelingen op de route tussen Libië en Italië. Na een reeks grote schipbreuken en toenemende instabiliteit in Libië kozen vooral vluchtelingen uit Syrië liever voor de kortere route vanuit Turkije. De Syriërs die donderdag op zee werden gevonden, vertrokken volgens de UNHCR uit Egypte.

Door de gesloten grenzen op de route zijn zo'n 50 duizend mensen uit Syrië, Irak en Afghanistan gestrand in geïmproviseerde Griekse opvangkampen

Via Griekenland naar Duitsland of Nederland reizen, is sinds het akkoord van maart bijna onmogelijk geworden voor vluchtelingen en migranten. Door de gesloten grenzen op de route zijn zo'n 50 duizend mensen uit Syrië, Irak en Afghanistan gestrand in geïmproviseerde Griekse opvangkampen. Wie na het Europees-Turkse akkoord op de boot stapte, kwam niet verder dan Lesbos, Chios of Kos. Tot nu toe werden 386 migranten - onder wie vrijwel geen Syriërs - teruggestuurd naar Turkije.

Het succes van het akkoord is nog niet gegarandeerd. De asielaanvragen van duizenden vluchtelingen moeten worden afgehandeld voordat ze kunnen worden teruggestuurd en Turkije dreigt het akkoord te saboteren als Europa niet instemt met de beloofde visumliberalisatie voor inwoners van Turkije.

Van de ruim 31 duizend bootvluchtelingen die dit jaar naar Italië kwamen, was de meerderheid afkomstig uit Afrikaanse landen als Nigeria, Gambia en Somalie. Toch vrezen de Italianen dat ze het nieuwe Griekenland worden."

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de afwezigheid van elke concrete garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang, te meer gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten in casu zelfs niet de moeite deden om hun akkoord met de overname van de verzoekende partij te bevestigen – deze zou immers op een tacit agreement berusten.

Ten overvloede verwijst verzoekende partij in dit verband naar enkele recente arresten van de Raad:

- Arrêt CCE n° 153 580 dd. 29 september 2015 (zaak 178 187 / III):

2.3.2.2. En l'espèce, le Conseil souligne qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E.v. Pays-Bays ; Cour EDH, 30 juin 2015 ; A.S.v.Suisse).

D'une part, le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile

renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans la décision attaquée, que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit de Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ING lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et << qu'en date du 22 septembre 2015, soit le 22 septembre 2015, soit le jour de la prise de la décision attaquée, les Ministres de l'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront << relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne >> (pièce 3). Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines (pièce 4) et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la << crise des réfugiés >>.

Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces de procédures, il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contesté par la partie défenderesse. La circonstance que les Etats membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement de Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux.

- Arrest RvV nr. 156.249 van 9 november 2015 (zaak 179 987 / II)

De verwerende partij kwam op grond van gegevens tot ten laatste 30 april 2015, reeds tot de conclusie dat de bronnen "inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden". In die op het eerste gezicht toch al précaire omstandigheden komt het haar toe de vinger aan de pols te houden, zeker wanneer zij wordt geconfronteerd met informatie van de verzoekende partij waaruit blijkt dat de cijfers die zij hanteert (in de bestreden beslissing is sprake van de opvang van 35.000 migranten buiten de reguliere opvangcentra en van structuren die 443 Dublin-terugkeerders kunnen huisvesten) slechts een fractie zijn van de actuele situatie (131.000 migranten die via de zee Italië bereiken, op 28 september 2015). Een verwijzing naar de intenties van de Italiaanse overheden en de Europese steun die zij daarbij zouden krijgen is zeker een element dat in ogenschouw moet worden genomen, maar doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Op geen enkel ogenblik werd immers een onderzoek gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanningen in de huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het rigoureuze onderzoek dat zij moet voeren ex artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie lijkt op het eerste gezicht te zijn aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk. In zoverre de verwerende partij overigens verwijst naar de individuele situatie van de verzoekende partij, dient erop te worden gewezen dat zij, los van deze individuele situatie, het terecht nodig heeft geacht over te gaan tot een onderzoek van de algemene situatie, met name: "Algemeen zijn we van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad een beeld geven van een moeilijke situatie maar eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat dan ook geen maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen."

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verwerende partij had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de thans bestreden beslissing. Uw Raad wees erop dat verwerende partij geen rekening houdt met de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015.

- Arrest CCE nr. 161 616 van 9 februari 2016 :

2.4 Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S. , ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat.

Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse ; Cour EDH, 5 février 2015, A. M. E. v. Pays-Bas ; Cour EDH, 30 juin 2015 ; A.S. v. Suisse) ainsi que des éléments propres au cas du requérant.

De Raad stelde dus herhaaldelijk niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit zouden beschikken.

De verzoekende partij kan zich dan ook moeilijk inbeelden dat de Raad thans plots een andere mening zou zijn toegedaan.

II.2.7. Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

2.5. Legal assistance

Indicators: Regular Procedure: Legal Assistance

1. Do asylum seekers have access to free legal assistance at first instance in practice?
 Yes With difficulty No
❖ Does free legal assistance cover:
 Representation in interview
 Legal advice

2. Do asylum seekers have access to free legal assistance on appeal against a negative decision in practice?
 Yes With difficulty No
❖ Does free legal assistance cover:
 Representation in courts
 Legal advice

Er is dus slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog is dit absoluut niet evident.

Dit maakt bovendien een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

- Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.
- Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language. The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.2.8. Ook de aan asielaanvragers verstrekte informatie en hun toegang van tot NGO's is ten zeerste gelimiteerd.

Cf. p. 44 AIDA-rapport:

C. Information for asylum seekers and access to NGOs and UNHCR

Indicators: Information and Access to NGOs and UNHCR

1. Is sufficient information provided to asylum seekers on the procedures, their rights and obligations in practice? Yes With difficulty No

✦ Is tailored information provided to unaccompanied children? Yes No

2. Do asylum seekers located at the border have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? Yes With difficulty No

3. Do asylum seekers in detention centres have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? Yes With difficulty No

4. Do asylum seekers accommodated in remote locations on the territory (excluding borders) have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? Yes With difficulty No

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich voorbij laat gaan.

II.2.9. Het recentste AIDA-rapport somt op p. 71-73 bovendien een aantal centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

‘Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the “Capitolato” (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), “the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out.”³⁰⁴ However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise trainings and refreshing courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised. With regard to the CPSA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.³⁰⁵ On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the CPSA in Pozzallo, Sicily (future “Hotspot”) to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.³⁰⁶ According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always

provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn't work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF, there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre.³⁰⁷

Het feit dat de Italiaanse instanties zich in het algemeen niet onverschillig opstellen, zoals de bestreden beslissing motiveert, is dan ook niet pertinent wanneer men in de praktijk wandelen gestuurd wordt en op straat moet slapen.

Het gaat immers over de vraag of de Italiaanse instanties verzoekende partij een asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden kunnen en zullen aanbieden, los van het feit of dit hen onverschillig laat of niet.

Men kan er immers van uitgaan dat geen enkel redelijk persoon, wat verder zijn overtuiging moge zijn, onberoerd blijft bij het feit dat iemand op straat moet slapen.

Het AIDA-rapport (update 22/12/2015) stelt bovendien letterlijk (p. 40): "The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system (...)"

II.2.10. Bovendien is het AIDA-rapport niet het enige rapport dat zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra.

Cf. "How to Fix Italy's Migrant Reception Centers" (<https://www.opensocietyfoundations.org/voices/how-fix-italys-migrant-reception-centers>):

"While carrying out its activities, the MEDU team—made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator—observed significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model. The center at Mineo is overcrowded (it hosts between 3,200 and 4,000 persons against a maximum capacity of 2,000) and remotely located. There are waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection, rather than the 35 days mandated by law. Asylum seekers are not enrolled with the National Health Service (in contrast to Italian norms), nor supplied access to psychological or legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence are the norm.

All of these conditions have a deleterious effect on the wellbeing of the migrants. Amid such conditions, the relationship that develops between facility employees and the migrants hosted there is severely imbalanced. Asylum seekers are forced into passive, dependent roles, and the CARA's size makes it difficult to identify and care for people with mental disorders and trauma. These types of guests, who make up a large portion of the CARA's population, require an approach centered on the individual asylum seeker and his or her personal needs."

Cf. "CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity" (doctors for human rights – Italy) (<http://www.mediciperidrittumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>):

"Since November 2014, a MEDU team has been operative inside the CARA of Mineo every week, collecting testimonies and providing medical and psychiatric assistance to asylum seekers who are victims of torture and inhuman and degrading treatments. This presence is part of the project "ON.TO: Stop the torture of refugees along the migratory route from Sub-Saharan countries to North Africa." While carrying out its activities, the MEDU team – made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator – has observed many significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model based on a macro-structure hosting from 3,200 to 4,000 people.

Overcrowding. Remoteness of the center with respect to the surrounding area. Waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection (compared with 35 days provided for by law). Failure to enroll asylum seekers to the National Health Service (in contrast to applicable norms). Failure to supply access to psychological and legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence, which are difficult to manage and control, as also stated by the Police Forces. These are some of the most serious problems detected by MEDU in the CARA of Mineo and illustrated and presented to the Parliamentary Commission."

II.2.11. De bestreden beslissing motiveert tevens:

"Verder merken we betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit

werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europees Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewaag van problemen ter zake. Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan.

Verwerende partij erkent aldus dat de opvangstructuren voor Dublinterugkeerders stopgezet zijn. Desalniettemin is er volgens haar geen probleem, aangezien zij zouden kunnen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (dat al zeer sterk onder druk staat!).

De Raad stelde in dit verband recentelijk nog (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016):

"In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat te lezen, blijkt aldus niet dat verzoekster heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders.

De verwerende partij stelt dan wel dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd, doch over de concrete en de actuele gevolgen van de huidige stopzetting van de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, in casu verzoekster, in afwachting van nieuwe financiering, wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing van 28 januari 2016.

(...)

De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort.

Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders."

Het mag dan misschien wel zo zijn dat het reguliere opvangnetwerk tevens Dublin-terugkeerders dient op te vangen, maar de bestreden beslissing motiveert niet of Dublin-terugkeerders –net zoals asielzoekers- tevens terecht kunnen in de tijdelijke opvangcentra, die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren, wanneer deze verzadigd zijn.

De redenering ontwikkeld in dit arrest is dus *mutatis mutandis* van toepassing.

II.2.12. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160, RvV arrest 147 792, dd. 29 september 2015 in UDN-

arrest 153 580 en RvV arrest 156 249 dd. 9 november 2015, RvV-arrest 158146 dd. 10 december 2015, RvV-arrest nr. 161616 van 9 februari 2016).

De raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielpcedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II.2.13. Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM;
- de materiële motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat, zij bij een terugkeer naar Italië riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld, en zij er tevens verstoken zal blijven van opvang en materiële hulp. Verzoekende partij meent dat er talrijke internationale rapporten zijn die de systematische problemen in de Italiaanse asielpcedure aankaarten.

Er zouden individuele garanties moeten worden geboden aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen. Naar het oordeel van de verzoekende partij zijn die er niet aangezien de Italiaanse overheden niet expliciet hun verantwoordelijkheid hebben erkend.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar betoog in rechte faalt.

Het weze vooreerst benadrukt dat de Italiaanse overheden op grond van artikel 25 (2) van de Dublin III verordening, en aldus door het niet tijdig reageren op het overnameverzoek van de Belgische autoriteiten, verantwoordelijk zijn om de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen.

Het gegeven dat door Italië niet uitdrukkelijk werd ingestemd met de overdracht binnen de door wet bepaalde termijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de aanvraag van verzoekende partij met de nodige waarborgen zal worden behandeld.

Verweerder verwijst in dit kader naar de motieven van de bestreden beslissing, waarbij geheel terecht werd overwogen:

“We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-41 1/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van

Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de Vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten.

(...)

We benadrukken dan ook dat we van oordeel zijn dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in eerste instantie volkomen terecht opmerkt dat Italië in toepassing van de Dublin III verordening de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Terwijl vervolgens uitdrukkelijk onderzoek wordt gevoerd naar de mate waarin een overdracht aan Italië een blootstelling aan een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg zou kunnen hebben.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er met andere woorden vanuit gaat dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen”. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd wel degelijk een gedegen onderzoek gevoerd.

De verzoekende partij verwijst verder naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld zou zijn dat “het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie” geen garantie biedt op opvang.

Dienaangaande merkt verweerder op dat de verzoekende partij met haar kritiek kennelijk volkomen voorbij gaat aan het feit dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de aanwezigheid van de nodige opvangcapaciteit in Italië. Allermindst beperkte de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot de vaststelling dat de verzoekende partij zich zal moeten aanbieden bij de grenspolitie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn, specifiek voor de in het kader van de Dublin III-verordening overgedragen personen:

“Verder merken we betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat “Dublinterugkeerders” intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen terzake.

Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (GAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide circuits” (cfr. “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts verwijzen we ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt opgemerkt

dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We benadrukken dan ook dat we van oordeel zijn dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Eti-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)." (eigen markering)

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de schaamte voorbij zou zijn dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat de verzoekende partij in Italië de nodige opvang zal kunnen krijgen gedurende de behandeling van haar asielaanvraag aldaar.

Verweerder benadrukt nog dat de Italiaanse overheden 7 dagen op voorhand zullen worden in kennis gesteld van een overdracht, zodat alle nodige formaliteiten (waaronder het reserveren van een plaats in een geschikte opvang) kunnen worden voldaan.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de actuele situatie van het aantal vluchtelingen aan het toenemen is, onder meer door het afsluiten van de Griekenland-route, benadrukt verweerder nog dat de verzoekende partij haar kritiek gesteund is op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

De toename van het aantal vluchtelingen in 2016 heeft ontegensprekelijk geen betrekking op Dublin-terugkeerders, terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd overwogen dat de opvang voor Dublin-terugkeerders niet kan gelijkgesteld worden met opvangvoorzieningen voor andere immigranten/vluchtelingen.

Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet de nodige waarborgen worden geboden.

Verzoekende partij blijft volharden in zijn betoog als zou de actuele opvangsituatie nog steeds structurele gebreken vertoont.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij niet over de waarborgen zal beschikken die haar geboden worden door het internationaal en Europees recht, en er om die reden een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te worden aangenomen.

Het weze benadrukt dat het niet is omdat er zich volgens het AIDA-rapport tekortkomingen zijn in de opvangmogelijkheden, dat er zich structurele problemen stellen die een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM zouden uitmaken.

Daar waar de verzoekende partij aanhaalt dat de capaciteit van de opvang voor Dublin-terugkeerders niet afdoende zou zijn, verwijst verweerder naar de uitdrukkelijke overwegingen in de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk nopens deze elementen heeft gemotiveerd.

Verzoekende partij verwijst naar internetartikels met betrekking tot de situatie in Italië, doch er kan geenszins worden aangenomen dat dergelijke artikels de nodige objectiviteit vertonen en afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing die is gesteund op informatie uit toonaangevende rapporten.

Terwijl uit nazicht van de door de verzoekende partij aangehaalde internetartikelen in elk geval blijkt dat deze geen betrekking hebben op asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen. De verzoekende partij kan de door haar aangehaalde artikelen derhalve niet zonder meer betrekken op haar eigen situatie.

De verzoekende partij laat dan ook na toe te lichten om welke reden de overwegingen in de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn, dan wel om welke reden uit de motieven van de bestreden beslissing zou blijken dat de tekortkomingen in het Italiaanse asielsysteem onderschat zouden worden.

De vaststelling dat de Italiaanse asielinstanties maatregelen nemen om de tekortkomingen in de asielprocedure het hoofd te bieden, blijkt immers onmiskenbaar uit de objectieve verslagen, dewelke door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werden geconsulteerd én geciteerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder merkt nog op dat de loutere verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij tot de schorsing van de overdracht aan Italië werd besloten, uiteraard niet kan volstaan om tot de schorsing van de in casu bestreden beslissing te besluiten. Nog los van het gegeven dat de Belgische rechtsorde geen precedentenrechtspraak kent, dient immers te worden opgemerkt dat evenzeer recente rechtspraak kan aangehaald worden, waarbij de vordering tot schorsing verworpen werd.

Zie dienaangaande:

“2.1.3.3. Waar de verzoekende partij stelt dat er systematische tekortkomingen zijn in de opvang, wijst de Raad op wat volgt. In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië is geregeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen, in de zin van artikel 3 van het EVRM, bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verschillende gezaghebbende rapporten en internationale rechtspraak. Het meest recente rapport is het AIDA-rapport van 22 december 2015 en de recente korte verslagen van AIDA: (...)

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de verwerende partij zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij zij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Verder wijst de verwerende partij er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals de verzoekende partij, met behulp van het ‘Europees Vluchtelingenfonds’ (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het EVF (p.45) en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen.

Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij zij verwijst naar het AIDA-rapport van 30 april 2015 en ‘The Italian Roadmap’ van oktober 2015. Zij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De verzoekende partij brengt geen

elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de verwerende partij wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders, zoals opgenomen in het AIDA-rapport van 22 december 2015, niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De Raad leest verder in het AIDA-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 63). In dit kader stipt de verwerende partij aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Met haar betoog waarbij ze wijst op de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen toont de verzoekende partij geheel niet aan dat de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en artikelen een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. Gelet op al deze elementen weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. (R.v.V. nr. 166 582 van 27 april 2016) (eigen markering)

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds herhaaldelijk stelde niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit beschikken, benadrukt verweerder dat voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog veel recenter is dan de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak.

Gelet op het voorgaande mist de verzoekende partij haar beschouwing grondslag waar zij voorhoudt dat zij "zich dan ook moeilijk kan inbeelden dat de Raad thans plots een andere mening zou zijn toegedaan".

Verzoekende partij uit vervolgens kritiek op de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders en verwijst dienaangaande naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 03.06.2016.

Verweerder laat gelden dat een verwijzing naar voormelde rechtspraak niet dienstig is, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de in casu bestreden beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd nopens de specifieke huidige opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd geheel terecht gemotiveerd dat: "Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublinterugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen terzake. Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (GAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). (...)"

Verzoekende partij is niet ernstig daar waar zij het tegendeel poogt aannemelijk te maken.

Verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het systeem en de niet-eerbiediging van de grondrechten van asielzoekers, doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat haar eigen situatie betreft.

Verzoekende partij maakt dienaangaande niet aannemelijk dat hij niet de nodige zorgen in Italië kon verkrijgen.

De verzoekende partij wijst nog op het feit dat het AIDA-rapport ook niet zo positief is als de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wil laten uitschijnen, doch dienaangaande benadrukt verweerder dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris inderdaad niet blind is gebleven voor de gebeurlijke moeilijkheden waarmee de Italiaanse autoriteiten zich geconfronteerd weten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt zelfs uitdrukkelijk gewezen op de kritische kanttekeningen, dewelke geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de asielprocedure in Italië.

Op basis van objectieve verslaggeving is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie echter niet kennelijk onredelijk tot het besluit gekomen dat er geen aanleiding bestaat om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest:

“We benadrukken dan ook dat we van oordeel zijn dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Gelet op het voorgaande is de verzoekende partij niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing de kritische bemerkingen zonder meer aan zich voorbij hebben laten gaan.

Terwijl andermaal moet benadrukt worden dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde verslagen of artikels nergens blijkt dat Dublin-terugkeerders bij gebrek aan degelijke opvang op straat zouden moeten slapen.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit, noch toont de verzoekende partij aan dat hijzelf niet de nodige opvang en bescherming kon verkrijgen.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig aanhalen dat zij geen toegang zou kunnen krijgen tot de procedure van internationale bescherming.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd dat de Italiaanse instanties de asielaanvraag zullen onderzoeken, en verzoekende partij niet zullen verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van de aanvraag:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder andere nogmaals naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de “Dublin-verordening” aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we dan ook van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag dan ook verder onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.”

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar het feit dat zij er niet kosteloos zou worden bijgestaan door een advocaat.

Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk (...) De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het

AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielpprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aantoonde dat het voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat of een tolk.

Het gegeven dat het verder moeilijk zou zijn om over informatie te beschikken nopens de procedure en om toegang te krijgen tot NGO's, geeft trouwens aan dat het niet onmogelijk is.

Ten overvloede merkt de verweerder nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing reeds heeft benadrukt komt het volgen van de keuze van verzoekende partij van het land waar hij asiel wil aanvragen neer op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties.

Nopens de vermeende schending van artikel 3 EVRM laat verweerder nog het volgende gelden.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Italië.

Zie in dezelfde zin:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin-III-overgedragenen ... waaronder verzoekende partij ressorteert — voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Verzoekende partij bevestigt dit in haar citaat uit het AIDA-rapport in haar verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: teciurende de laatste jaren weiden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra weiden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragenen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat voor wat haar persoonlijk betreft zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen..

2.5.2.3. Prima rade toont de verzoekende partij geen schending aan artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Europees Handvest en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.” (R.v.V. nr. 149 184 van 6 juli 2015)

Verzoekende partij, die in het verleden geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nu zal worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, maakt geenszins aannemelijk dat hij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoekende partij de terechte motieven dienaangaande.

Zie ook:

“Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de raadsman, ter zitting gevraagd naar eventuele andere elementen van kwetsbaarheid van verzoeker, enkel het feit aanstipte dat het om een asielzoeker gaat. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië niet mag werken, geen Italiaans kent en geen familie heeft, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft verzoeker in België evenmin de mogelijkheid tot werken, verzoeker haalt niet aan een van de landstalen te kennen, noch hier familie of kennissen te hebben.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoeker geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat hij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren. Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit zijn materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te riemen dat verzoeker, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft” (R.v.V. nr. 143 014 van 13 april 2015, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië, doch zij weerlegt hiermee de terechte motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekende partij antwoordde op voormelde vraag aanvankelijk dat zij de keuze van de Belgische autoriteiten zou respecteren, “maar als u de keuze aan mij laat kies ik voor België. Ik wil hier graag een leven opbouwen.”

In een bijkomend verhoor stelde verzoekster dat zij een bevel kreeg om het grondgebied van Italië binnen de 7 dagen te verlaten. Zij hield bovendien voor dat zij in de periode dat zij in Italië verbleef geen hulp kreeg en op straat verbleef.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd nopens het bevel om het grondgebied te verlaten geheel terecht overwogen dat de Zwitserse autoriteiten de overname aan Italië hebben gevraagd op grond van artikel 13 (1) van de Dublin III verordening. Dit impliceert dat verzoekende partij geen asielaanvraag heeft ingediend tijdens haar verblijf in Italië, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet in het kader van een asielprocedure aan verzoekende partij werd uitgereikt.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij geen hulp heeft verkregen in Italië en op straat verbleef, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te motiveren dat verzoekende partij geen verzoek voor internationale bescherming heeft gericht tot de Italiaanse instanties, waardoor het de Italiaanse instanties niet euvel kan worden geduid dat zij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als zij geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

Voormelde overweging is ten zeerste pertinent omdat de beweringen van de verzoekende partij -gelet op het gebrek aan asielaanvraag- niet dienstig kunnen aangenomen worden om afbreuk te doen aan de vaststelling dat Italië voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders wel degelijk inspanningen levert om voldoende opvang te voorzien.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is in de bestreden beslissing ook terecht van oordeel dat "De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013."

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

In het (bijkomend) verhoor dat door verzoekende partij werd afgelegd, werd geenszins enige element aangereikt waardoor zou kunnen worden besloten dat verzoekende partij in Italië het voorwerp zou worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Uit de elementen van het dossier kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie overigens ook afleiden dat verzoekende partij zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid in Italië ook kan wenden tot de bevoegde instanties.

Zie ook volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"4.12. Uit het zgn. Dublin-interview van 12 november 2014, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen blijkt dat eerste verzoekster op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen het volgende antwoordde: "Omdat er veel Syriërs naar België kwamen, besloten wij ook naar België te komen." Eerste verzoekster had bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Spanje en gaf volgende reden op om aldaar geen asiel aan te vragen: "Omdat geen enkele Syriër in Spanje asiel aanvraagt. Mijn man besliste om naar België te komen." Eerste verzoekster ontkende echter dat zij in Spanje problemen had gekend wat opvang of behandeling betreft. De echtgenoot van eerst verzoekster verklaarde het volgende op de vraag waarom hij precies in België een asielaanvraag wenste in te dienen: "Omdat België de mensenrechten respecteert en omdat ik familie in België heb". Hij stelde bezwaar te hebben tegen de behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse autoriteiten "omdat Spanje de asielzoekers heel slecht behandelen". De echtgenoot van eerste verzoekster bevestigde enerzijds dat hij zelf 'persoonlijk' slecht behandeld werd, maar stelde anderzijds steeds opvang te hebben gekregen. Uit de blote beweringen van verzoekers kan niet worden afgeleid dat zij persoonlijk reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van een behandeling die niet conform is aan artikel 3 van het EVRM. Verzoekers hebben geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754)". (R.v.V. nr. 146 580 van 27 mei 2015)

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij haar tweede middel slechts onderbouwt met informatie nopens de situatie in Italië. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing steunde op zeer recente informatie, inzonderheid het AIDA-rapport dat up-to-date is gehouden tot 22.12.2015.

Verzoekende partij gaat eveneens voorbij aan de terechte verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM in zo o.m. de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië, waarbij gesteld werd dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Verzoekende partij haar betoog faalt volkomen. Geenszins is verzoekende partij erin geslaagd om concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië onmenselijke of vernederende behandelingen zal moeten ondergaan.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de in casu bestreden beslissing terecht werd genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In haar uiteenzetting beroept de verzoekster zich meermaals op het rapport over Italië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport). Zij wijst er aan de hand van enkele concrete voorbeelden op dat dit rapport helemaal niet zo positief is als de gemachtigde van de

bevoegde staatssecretaris wil laten uitschijnen en geeft tevens aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde passages uit het rapport aan zich voorbij laat gaan.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de bestreden beslissing meermaals op het AIDA-rapport beroept en dat hij ook aangeeft dat een kopie ervan aan het administratief dossier wordt toegevoegd. Er dient echter te worden vastgesteld dat zich in het in het kader van de onderhavige vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring bij de Raad neergelegde administratief dossier geen kopie van voormeld AIDA-rapport bevindt. Zodoende is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de informatie die de gemachtigde blijkens de bestreden beslissing meent te kunnen afleiden uit het betrokken rapport, daadwerkelijk beantwoordt aan de inhoud van dit rapport en of de gemachtigde bij zijn beoordeling niet is uitgegaan van een partiële lezing ervan. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt zij de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). Het gegeven dat de verzoekster in haar verzoekschrift een aantal passages uit het betrokken AIDA-rapport citeert, kan aan het bovenstaande geen afbreuk doen. Deze losse passages laten immers niet toe het AIDA-rapport in zijn geheel te bekijken. Hetzelfde geldt voor de parafraseringen uit het rapport (via verwijzing naar rechtspraak van de Raad) uit de nota met opmerkingen. Ook het feit dat andere bronnen waarop de gemachtigde zich steunt zich wel in het administratief dossier bevinden, kan geen afbreuk doen aan het feit dat de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan doorvoeren met betrekking tot het betoog van de verzoekster aangaande elementen die al dan niet blijken uit het AIDA-rapport.

Aangezien de verwerende partij het AIDA-rapport, waarnaar meermaals wordt verwezen in de bestreden beslissing en waarop de bestreden beslissing in belangrijke mate is gesteund, niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze een volledige wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk (cf. RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN